

Duhovna misel - 11. apr. 2021

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

2. velikonočna nedelja

V današnjem evangeliu se večkrat ponovi glagol *videti*: »Učenci razveselili, ko so *videli* Gospoda«. Ppotev so rekli Tomažu: »Go *videli*«. Vstali: »Pokazal jim je roke in stran« Učenci so prepozna po njegovih ranah. Ista stvar se je zgodila Tomažu: tudi on je hotel »na njegovih rokah znamenja žebljev« in ko je *videl*, je veroval.

Hotel ga *videti od znotraj*, s svojo roko se dotakniti njegovih ran, njegove ljubezni. Evangelij imenuje Tomaža »Dvojček«, torej je naš brat dvojček. Ker tudi nam ni dovolj, da vemo, da Bog je: ne nam življenja neki od mrtvih vstali Bog, ki bi nam bil daleč. Tudi potrebujemo to, da »vidimo Boga«, da se z rokami dotaknemo, da vstal za nas.

Kako ga lahko vidimo? Kakor učenci: skozi njegove rane. Ko so dojeli, da jih ni ljubil za šalo in da jim je odpustil, čeprav je bili tisti, ki ga je zatajil, in tisti, ki so ga zapustili. Stopiti v njegove rane, zreti v ljubezen brez primere, ki privre iz njegovega srca. To je potreben razumet, da njegovo srce bije zame, zate, za vsakega izmed nas. imamo in se razglašamo za kristjane, in govorimo o tolikih lepih vere, toda kot učenci potrebujemo, da bi videli Jezusa in se s tem spomnimo, da je *njegove ljubezni*. Samo tako pridemo do srca vere in kakor učenci: mir in veselje, ki sta močnejši od dvoma.

Ko je Tomaž enkrat videl Gospodove rane, je vzkliknil: »Moj Gospod, moj Bog!«. Hotel bi privleči pozornost na tisti vzdevek, ki ga Tomaž ponovi: *moj*. Ko rečemo *moj*, počastimo njegovo usmiljenje, ker je hotel »postati naš«. In kot v ljubezenski zgodbi mu pravimo: »Počlovek zame, umrl si in vstal od mrtvih zame in zato nisi samo Bog, nisi moje življenje. V tebi sem našel življenje, ki sem ga iskal, več, kar bi si nikoli ne upal pomisliti.«

Bog se ne užali, da je »naš«, ker ljubezen zahteva zaupljivost, u 2/3 zahteva zaupanje. Ko danes skozi rane vstopamo v skrivnost Bog

